

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ ΕΡΡ. ΚΙΣΤΕΜΑΚΕΡΣ]

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Ὡς τὴν ἡλικία τῶν σαραντατριῶν χρονῶν, ἡ ταπεινὴ ζωὴ τοῦ Ἰερώνυμου Μπρικὸ ὑπῆρξε ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε λογῆς σπουδαία γεγονότα.

Λογιστὴς ὑπάλληλος στὸ κατάστημα Μαρρέλ καὶ Συντροφία, ὁ Μπρικὸ εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ γίνῃ ποτὲ τίποτε, ἐνῶ ἔκανε ὁ δυστυχὴς τὰ πάντα.

Τοῦ δίδαν διακόσιες πενήντα δραχμὲς τὸ μῆνα, καὶ τὸν φορτᾶν μὲ λογίων λογίων γραψίματα. Ἀνέκαθεν, τὸν λέγαν ὄλοι «Μπάριμα—Ἰερώνυμος», γιατί, ἀνέκαθεν, εἶχε τὸ ὕψος κάπως γερασμένο, καὶ εἶχε ἀρξίσει ἀπὸ πολὺ νωρὶς νὰ βάρσεται.

Οἱ Μαρρέλ τὸν εἶχαν σάν ρολοῖ. Δυὸ φορὲς τὸ μῆνα, τὸν καλοῦσαν, τὴν παραμονὴ τῶν πληρωμῶν: τότε ἐνωθε μιά τρομερὴ ἀγωνία, δίχως κί' αὐτὸς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί!

Ἔξω ἀπ' αὐτὲς τῆς περιοδικῆς τῆς συγκινήσεως, τίποτ' ἄλλο τὸ ἐξαιρετικὸ. Τῆς κυριακῆς, βούρτσιζε τὰ ρούχά του, ἔκοβα τὰ νύχια του, καὶ διάβαζε τῆς ἀγγελίης τῶν ἡμερησίων, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ νέα φάρμακα ἐναντίον μιᾶς παθήσεως, ἀπὸ τὸ καθισιό, πού τὸν ἔκανε πολὺ νὰ ὑποφέρῃ. Πίστευε τυφλὰ σ' αὐτὰ τὰ φάρμακα, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ τ' ἀγοράσῃ. Ἐξ ἄλλου, τίποτα δὲν ἀγόραζε, ἐπειδὴ δὲν ἀγαποῦσε δά καὶ τίποτε, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀπέραντη μονοτονία τῶν ἡμερῶν του. Κί' αὐτό, ὅχι γιατί ἦταν σοφός. Ἦταν ἀπλῶς, ἕνας ἀνθρωπάκος πού αἰσθανόταν τρόμο καὶ ἀποστροφή καὶ γιὰ τὴν παραμικρὴ περιπέτεια.

Καὶ ὅμως, ἕνα σαββατόβραδο, στὰς 16 Ἰανουαρίου τοῦ 189... κατὰ τῆς ἐντεκα τῶ βράδου, ἐνῶ ὁ Ἰερώνυμος γυροῦσε σπύτι του, δὲ μπόρσενε ν' ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένο του.

Ἐνῶ, κατὰ τὸ συνήθειό του, ἀνέβαινε ψηλάφητὰ τὰ σκαλοπάτια στὰ σκοτεινά, γιὰ νὰ κάμῃ οἰκονομία σπύριτων, πάτησε ξάφνου κάτὶ μαλακὸ, ἔχασε τὴν ἰσορροπία, κ' ἔπεσε ἀπάνω σ' ἕνα σῶμα ξαπλωμένο, πού τοῦφραζε τὸ

δρόμο, ἀκριβῶς στὸ τέταρτο διάζωμα τῆς σκάλας.

Τὴ στιγμὴ πού γύριε νὰ σηκωθῇ, ἔνωσε πῶς ἀκουμποῦσε μὲ τὸ χέρι του σ' ἕνα στήθος γυναικίῳ, ὅστερα τὰ δάχτυλά του ἔπιασαν κάτὶ γλοιώδη καὶ ὑγρὰ μαλλιά.

Γονατιστός, προσπέρασε τὸ ἐμπόδιο, στηρίχθηκε στὸν τοῖχο, ἀνασηκώθηκε τέλος πάντων καὶ, παγωμένος ὄλος ἀπ' τὴ φρίκη, σκαρφάλασεν ὡς τὸ δωματίό του, σκοντάβοντας στὰ σκαλοπάτια, πού ἤθελε δυὸ-δυὸ νὰ τὰ πηδῆξῃ. Ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα κί' ἀναψε τὸ φῶς, εἶδε τὰ χέρια του γιομάτα αἷματα. Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του, ἕνα κομμάτι μαῦρο αἷμα ἔπηξε.

Πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, μὲ τὴ συνειδημένη κίνηση, πού ἔκανε πάντα, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐξέλεξη τῶν ἰσολογισμῶν του. Ὑστερα, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἀνακάλυψε τὸ κρεββάτι του, ἀλλὰ ἕνα σημάδι κόκκινου αἵματιροῦ φάνηκε στὰ σεντόνια, ἀπ' τὴ μεριά πού πῆγε νὰ τὰ πιάσῃ.

Αὐτὸ τὸ θέαμα τὸν ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Μιά καρέκλα ἔπεσε πίσω του, καὶ τρέκλισε. Ἐξ ἐνστίκτου, ἀρπάχτηκε ἀπ' τὸ τραπεζομάντηλο, καὶ τὸ τραπεζομάντηλο τινάχτηκε μὲ τὴν τσιγαροθήκη του καὶ μ' ὄλα τὰ τασάκια... Ἀκούστηκε, μέσα στὴ σιωπῇ, ἕνας ἦχος ἀπὸ κρῦσταλλα πού σπᾶνε. Κί' ὁ Ἰερώνυμος ἔνωσε ξάφνου νὰ τρελλανίεται.

Ἀργότερα, δεῖν κατέβηκε στὸ δρόμο, ἀπέκτησε καὶ πάλι κίποινα συνείδηση τῶν γύρω του πραγμάτων, θυμήθηκε ὄλες τῆς μηχανικῆς κινήσεως πού εἶχε κάμει στὸ μεταξὺ. Θυμήθηκε πῶς ἔπλυνε τὰ χέρια του, πῶς πήρε—μὰ γιατί;— τὰ τρανταδῶδ ἔκατοστάρικα πού ἀποτελοῦσαν τῆς οἰκονομίας του, πῶς ἄναψε μιά μικρὴ λαμπρίτσα τοῦ οἰνοπνεύματος, πῶς ξανακατέβηκε τὰ σκαλοπάτια, πῶς θρασκέλιος ξανά τὴ σκοτωμένη, πῶς μάλιστα πλησίονε καὶ πάλι νὰ κνιτάξῃ τὰ μάτια τῆς, πού

